

Nad novým předpisem o průběhu služby vojenských kádrů

Na počátku letošního roku se k jednotlivým útvarům, jednotkám a součástem naší armády dostal služební předpis „Ustanovení o průběhu vojenské služby praporčíků, důstojníků a generálů Československé lidové armády“ Všeob-P-2 (práv.). Tento předpis je základní prováděcí normou k zákonné úpravě služebních poměrů vojáků, přijaté na 8. schůzi Federální shromáždění dne 21. června 1978.

Jsou v něm zakotveny a konkretizovány požadavky naší strany na vojenské kádry, formulované ve vojenskopolitické linii XIV. a XV. sjezdu Komunistické strany Československa a dalších usnesení nejvyšších orgánů strany. K nejvýznamnějším z nich patří usnesení předsednictva ÚV KSČ k systému přípravy kádrů a k dalšímu rozvoji vojenského školství z roku 1972, k zásadám nového průběhu služby z roku 1975, ke zvýšení úrovně branne propagandy a účinnější popularizace ČSLA ve společnosti z roku 1978 a další. Je to svědectví trvalé pozornosti naší strany o Československou lidovou armádu, o její bojovost a všestrannou připravenost a o její kádry zvláště.

Při tvorbě nového předpisu byla věnována mimořádná pozornost usnesení předsednictva ÚV KSČ z 6. 11. 1970 „Ke kádrové a personální práci“ jako trvale platnému dokumentu, závaznému i pro práci s vojenskými kádry. Nejdůležitější místo v této práci zaujímá příprava velitelských, po-

litických a inženýrsko-technických kádrů, bezmezně oddaných věci socialismu, s vysokými pracovními a morálně bojovými vlastnostmi, správné rozmístování vojenských kádrů, vytvoření podmínek pro úspěšné plnění úkolů v oblasti obrany socialistické vlasti.

Důsledné promítnutí vojenskopolitické linie strany do jednotlivých ustanovení patří k základním charakteristikám nového předpisu.

Druhý významný rys „Ustanovení o průběhu vojenské služby praporčíků, důstojníků a generálů Československé lidové armády“ spočívá v přísném respektování norm vyšší právní síly, které se promítají do jednotlivých ustanovení předpisu. Je to především zákon č. 64/1978 Sb., kterým se mění a doplňuje branný zákon (úplné znění č. 121/1978 Sb.), a zákon č. 65/1978 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon o některých služebních poměrech vojáků (úplné znění č. 122/1978 Sb.), ale i usnesení vlády ČSSR, k jejichž vydání byla zmocněna zákonem.

Předpis respektuje i další zákony, které se vztahují na vojáky jako občany našeho státu nebo které se vztahují výhradně na příslušníky ozbrojených sil. Je jím např. zákon č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, zákon č. 88/1952 Sb., o materiálním zabezpečení příslušníků ozbrojených sil, zákon č. 87/1968 Sb., o změnách v nemocenském pojištění a v nemocenské péči.

Tím se stává nový předpis významným příspěvkem dalšího prohlubování sociální a právních jistot vojáků v souladu se závěry XV. sjezdu strany, který těmto otázkám věnoval velkou pozornost.

Konečně třetím základním rysem vydaného předpisu o průběhu služby je jeho komplexnost a perspektivnost. Skutečnost, že vychází ze základních dokumentů nejvyšších orgánů strany a že se důsledně opírá a respektuje československý právní řád, umožňuje řešit souhrnně základní problematiku všech kategorií vojáků z povolání, v další službě i v záloze, a to jak v době míru, tak za branné pohotovosti státu.

Předpis je určen především veliteli a náčelníkům, kteří mají působnost v kádrové práci s jednotlivými kategoriemi vojáků. Je pro ně konkrétním návodem k tomu, jak postupovat v nových podmínkách při realizaci usnesení předsednictva ÚV KSČ z 6. 11. 1970 „Ke kádrové a personální práci“, jak dělat kádrovou práci s velitelským sborem ČSLA v rozsahu stanoveném působností, pro kterou jsou vybaveni velkou pravomocí, za níž nesou také plnou odpovědnost.

Obsah předpisu, jeho uspořádání včetně příloh umožňuje veliteli a náčelníkům snadnou orientaci v kádrové práci; ostatním vojákům, zejména vojákům z povolání, podává ucelený souhrn povinností, ale i práv a nároků, které vojenská služba zahrnuje.

Konkrétní obsah jednotlivých hlav a článků nového předpisu vychází z hluboké a všestranné analýzy zkušeností z výchovy a výcviku velitelských kádří v podmínkách vědeckotechnické revoluce, ve správném respektování potřeb armády a také osobních zájmů praporčíků, důstojníků a generálů.

Zvláštní pozornost byla věnována právě na realizaci nových služebních poměrů vojáků. Od července 1978 probíhala v několika etapách intenzivní příprava velitelů, náčelníků a politických orgánů všech stupňů. V celém tomto období byli postupně seznamováni všichni praporčíci, důstojníci a generálové s obsahem nových zákonů, s návrhy navazujících prováděcích předpisů a s konkrétními postupy, jak je uplatňovat. Těžiště bylo položeno na pochopení obsahu jednotlivých ustanovení, ale i poslání a cílů, které nový průběh služby sleduje v perspektivě výstavby velitelského sboru. Významnou úlohu v tomto období sehrály stranické organizace, které na svých jednáních odpovědně prodávaly politické přístupy k dokonalému pochopení objektivních potřeb a požadavků nového průběhu služby a přijímaly

konkrétní opatření k jeho důsledné realizaci. Zvláštní pozornost byla věnována přípravě kádrových a finančních orgánů. Z tohoto hlediska lze tedy říci, že tento předpis není pro velitelský sbor v právním slova smyslu nový.

Celý proces přípravy na nový průběh vojenské služby praporčíků, důstojníků a generálů potvrdil, že přijatá opatření jsou v zásadě správně chápána jako opatření objektivně nutná a z hlediska perspektivy výstavby socialistické armády nezbytná. Podstatné změny v technickém vybavení naší armády, změny v charakteru a metodách vedení boje sebou nesou nejen změny v organizační struktuře vojsk, ale současně se promítají do naplnění funkcí velitelského sboru, do obsahu jeho vojenské činnosti. Úloha vojenských kádří nadále roste. O konkrétním vlivu vědeckotechnické revoluce ve vojenství svědčí např. trvalý růst potřeby důstojnických kádří s vojenským vysokoškolským inženýrským vzděláním i středně technických kádří. K tomu máme vytvořeny systémem vojenského školství potřebné podmínky a tyto potřeby se daří zabezpečovat. To však spolu s potřebou vysoké a nepřetržité bojové pohotovosti a připravenosti armády vyžaduje od všech generálů, důstojníků i praporčíků každodenní usilovnou práci, vynakládání značných fyzických a psychických sil. Výrazně vzrosta jejich osobní odpovědnost za výkon svěřených funkcí, za morálně politickou a psychologickou přípravu vojsk, za zvládnutí bojové techniky, za kvalitu bojové přípravy, organizovanost života vojsk a kázeň. To se nutně promítá do nároků na jejich třídně politické, odborně vojenské a morální kvality. Není náhodou, že dnešní vojenská služba, zejména vojáků z povolání, má charakter spíše poslání než povolání. K jeho základním požadavkům a cílům především patří dosažení vysoké bojové pohotovosti a všestranné připravenosti svěřené jednotky, útvaru, štábu, ale současně i příprava a výchova nadšeného obránce a budovatele socialistické vlasti. To na druhé straně vyžaduje být nejen vojenským odborníkem, ale i psychologem, pedagogem, dobrým didaktikem, který si hluboce osvojil marxisticko-leninskou teorii a který tuto teorii důsledně se vši odpovědností uplatňuje v každodenním životě.

Proto úvodní část předpisu stanoví okruh základních požadavků na velitelský sbor, které vyplývají z jeho úlohy a místa v ČSLA.

Zavazuje praporčíky důstojníky a generály

— k věrné službě své vlasti — Československé socialistické republice, nešetřit

svých sil ani života při plnění vojenských povinností, pevně snášet všechny těžkosti a strádání vojenské služby, důsledně uvádět do života politiku a usnesení Komunistické strany Československa a vlády Československé socialistické republiky, přísně a přesně plnit požadavky zákonů, vojenské přísahy a vojenských řádů a předpisů, všestranně napomáhat upevňování bojeschopnosti ČSLA;

— ve služební činnosti, společenském a osobním životě být příkladem ukázněnosti, čestnosti a pravdomluvnosti, vzorného plnění povinností, pracovitosti a vysoké kulturnosti a důsledně dodržovat principy socialistické morálky;

— vždy a všude dbát cti a bojové slávy ČSLA a svého útvaru, chránit čest a vážnost vojenské hodnosti, projevoval vysokou politickou bdělost, přísně střežit státní a vojenské tajemství;

— soustavně si osvojovat marxistickoleninskou teorii, neustále zdokonalovat své vojenské, technické a odborné znalosti, dovednosti a návyky;

— dokonale ovládat své zbroj a bojovou techniku, všemožně chránit majetek armády a lidu;

— neustále pečovat o výchovu, výcvik a materiální zabezpečení podřízených, hájit jejich práva a zákonné zájmy;

— aktivně upevňovat vztahy a bojovou družbu mezi armádami členských států Varšavské smlouvy a být připraven bránit nezávislost zemí socialistického společenství.

Souhrn těchto povinností, který má povahu normy, tvoří svou podstatou nesrovnatelnost vojenského povolání s kterýmkoliv jiným povoláním. Tato náročná kritéria ne vždy a v dostatečné míře zná široká veřejnost.

Avšak náročnost kritérií na velitelský sbor nespočívá jen v požadované kvalifikaci. Náročnější je sám praktický vojenský život, vyplněný úkoly bojové pohotovosti, bojové a politické přípravy vojsk, náročnými prověrkami a cvičeními. Jejich plnění sebou objektivně nese pro velitelský sbor řadu omezení, která vyplývají z povinnosti vykonávat službu v místě a ve funkcích podle potřeb armády a bez ohledu na dobu potřebnou k jejich plnění. Důkazem, že náš velitelský sbor tyto náročné úkoly dobře a obětavě plní, jsou dosahované výsledky v bojové a politické přípravě vojsk, výsledky cvičení s vojsky a štáby.

Současně s vytyčením požadavků na důstojnický sbor ukazuje naše strana a vláda také na nutnost neustále o něj pečovat. Ministr národní obrany ČSSR armádní generál Martin Džúr zdůrazňuje

— věnovat pozornost a zkvalitnit individuální práci s mladými důstojníky, praporčíky a nově ustanovenými veliteli,

— systematicky prohlubovat jejich velitelské návyky při každodenní výchově a výcviku podřízených,

— účinně jim pomáhat při řešení jejich osobních a rodinných problémů,

— vytvářet podmínky pro plánovitou činnost podřízených velitelů štábů a vojsk,

— důsledně dodržovat schválené plány a zabezpečovat jejich stabilitu,

— zlepšovat životní a pracovní prostředí v kasárnách,

— zvyšovat úroveň kultury stolování a vytvářením podmínek v týlových zařízeních,

— zkvalitňovat úroveň služeb poskytovaných vojákům z povolání.

Velitelé a náčelníci musí citlivě reagovat na potřeby a obtíže, které vznikají v životě a službě vojáků z povolání, vyloučit různé případy a příčiny, které vyvolávají nespokojenost.

V souladu s právní úpravou zakotvuje nový předpis povinnost vojáků z povolání konat vojenskou činnou službu do věkových hranic, které stanoví branný zákon podle dosažených vojenských hodností. Stanovené věkové hranice pro konání vojenské činné služby však umožňují rozhodnutí ministra národní obrany ČSSR nejen starším, ale i mladším praporčíkům a důstojníkům dlouho a tvrdějším způsobem pracovat v ČSLA a ke konci služby téměř všem, kteří zasvětili život vojenskému povolání, splnit podmínky na starobní důchod. Stejně tak je upravena i služba praporčíků, důstojníků a generálů v záloze. Toto ustanovení je osou celého předpisu. Podstatu i objektivní příčiny jeho přijetí v průběhu seznamování většina velitelského sboru správně pochopila. To je důkazem politické a vojenskoodborné vyspělosti kádrů naší armády a jejich odpovědnosti za další plynulou výstavbu velitelského sboru, která je jednou ze základních podmínek k udržení a rozvíjení úspěchů v bojové a politické přípravě vojsk, v bojové pohotovosti a v plnění všech náročných úkolů, které pro armádu vyplývají z linie XV. sjezdu strany. Je přirozené, že úkoly obrany země a z nich odvozené úkoly a poslání ČSLA musí stát v popředí, a proto hledisko potřeb celospolečenských ve vztahu k potřebám a zájmům velitelského sboru musí být hlediskem určujícím.

Tato dialektika vztahu celospolečenských a individuálních potřeb a zájmů, vztahu potřeb armády socialistického státu a jeho velitelského sboru prolíná celým předpisem. Proto např. náročná kritéria

na službu vojáků z povolání jsou v souladu s ekonomickými možnostmi naší země, vyvážená potřebnými právy a nároky vojáků z povolání jak v průběhu jejich odpovědné služby, tak po skončení jejich služebního poměru při plném respektování principu odměňování za socialismu — každému podle vykonané práce. Proto předpis zvýrazňuje hledisko rovnosti funkce svěřené tomu kterému praporčíkovi, důstojníkovi a generálovi.

Tento princip prolíná celým předpisem. Zvlášť zřetelně je patrný však v oblasti jmenování a povyšování do vojenských hodností. V souladu se zákonem o některých služebních poměrech vojáků je vojenská hodnost výrazem politických kvalit, vojenských znalostí, zkušeností a schopností velet vojskům nebo vykonávat funkce ve štábech a zařízeních ozbrojených sil. Uděluje se vojákům s přihlédnutím k jejich morálně politickým kvalitám, výsledkům služební činnosti, zásluhám, funkčnímu zařazení a délce vojenské služby. V koncepci nového průběhu služby nabývá hodnost na významu. S dosaženou vojenskou hodností je spjatá délka služební povinnosti, postup ve funkcích i některé právní nároky vojáků z povolání.

Velitelský sbor zná konkrétní podmínky pro povýšení do vyšší vojenské hodnosti. Jsou tři: kladné hodnocení, úspěšný výkon funkce, pro kterou je plánována vyšší hodnost, než dosavadní hodnost vojáka navrhovaného k povýšení a uplynutí stanovené doby výsluhy v předchozí hodnosti. Tyto konkrétní podmínky musí být splněny současně. Ustanovení předpisu o povýšení vytváří příznivé podmínky pro pravidelné hodnocení výsledků práce vojenských kádřů, pro jejich každodenní citlivé vedení a systematickou výchovu. Proto předpis stanoví příslušným velitelům a náčelníkům, jak postupovat v případech, kdy se u vojáků projevují nedostatky ve výkonu služby nebo v chování, i když splňují ostatní podmínky pro povýšení.

Významným opatřením, zakotveným v novém předpisu, je zkrácení doby výsluhy ve většině hodností o jeden rok a u létařského personálu o dva roky. Spolu s možnostmi mimořádného povýšení, tj. před uplynutím stanovené doby výsluhy nebo po uplynutí stanovené doby výsluhy i do hodností o jeden stupeň vyšší, než je plánovaná pro zastávanou funkci, a to za úspěšné splnění úkolů vlády ČSSR, za hrdinství nebo statečnost, za výtečné výsledky v bojové a politické přípravě a vzorný výkon služby, jsou tato opatření významným stimulem služby vojáků.

Tento systém povyšování umožňuje rychlejší růst v hodnostech především těm

vojákům, kteří si to nejvíce zaslouží, kteří jsou příkladem v plnění vojenských povinností, kteří dosahují v bojové a politické přípravě výtečných výsledků.

Mimořádné povýšení do praporčíckých a důstojnických hodností je důležité pobídkové opatření a mohutná páka k upevnění vojenské kázně a zvýšení kvality bojové přípravy. V naší armádě je za vysoké ukazatele v bojové a politické přípravě a vzorný výkon služby každoročně odměňováno mnoho praporčíků a důstojníků. V posledních letech začali být častěji navrhováni k mimořádnému povýšení velitelé jednotek a útvarů, kteří dosáhli ve výcvikovém roce v plnění úkolů v bojové a politické přípravě nejlepších výsledků.

Nový předpis stanoví, že důstojníky, kteří byli jmenováni (povýšeni) do hodnosti poručíka po absolvování vojenských vysokých škol s délkou studia pět i více let, a také důstojníky, kteří absolvovali civilní vysokou školu se stejnou délkou interního studia a vykonávali funkce v ČSLA v téže nebo příbuzné odbornosti, pro kterou se připravovali na vysoké škole, se v míru stanoví doba výsluhy v hodnosti poručíka dva roky.

Jmenování do první a povýšení do vyšší hodnosti jsou důležitou událostí v životě vojáka, jeho rodiny, je oceněním jeho práce i výsledků úsilí kolektivu, v němž pracuje nebo který bezprostředně řídí. A mělo by se stát dobrou tradicí, že vyhlášení rozkazů o povýšení praporčíků, důstojníků a generálů se bude konat u vojsk na shromáždění a slavnostním způsobem.

Stejně jako v další části předpisu, která řeší oblast ustanovování vojáků do funkcí, i zde plně platí zásada, podle níž rychleji postupují ve funkcích ti velitelé, kteří jsou nejschopnější, iniciativní a energičtí, kteří tvůrčím přístupem k práci prakticky prokazují, že mají dobré organizační schopnosti a dosahují značných úspěchů při řízení jednotek a útvarů.

Systém ustanovování do funkcí se opírá o přesně stanovená kritéria. Jsou to politické a morální kvality, velitelské a organizační schopnosti, osobní vlastnosti vojáka z povolání, dosažené vzdělání a praxe. Vycházejí z požadavků naší strany, které znovu na 13. plénu ÚV KSČ zdůraznil generální tajemník ÚV KSČ soudruh Gustav Husák, že čím vyšší funkci kdo zastává, tím větší odpovědnost bude od něj vyžadována a tím větší nároky na něho budou kladeny. Současně se dbá o to, aby správným rozmistováním kádřů bylo dosaženo jejich co nejefektivnějšího využití, aby se v duchu leninské zásady každý cítil na správném místě.

Přívalem mladých kádří do armády se dostává do popředí kádřová práce s mladými veliteli, důstojníky a praporčíky, každodenní péče o ně, o jejich politický a odborný vojenský růst. Systém vojenského školství dnes připravuje středoškolské a vysokoškolské kádry na požadované úrovni. Dobře je propracován a realizován systém postgraduálního a dalšího studia důstojníků. To zabezpečuje přípravu kádřových rezerv jak na střední, tak i na vyšší velitelské funkce. Těžiště práce velitelů se proto přesouvá především do práce s kádry na základních funkcích u vojsk, do kterých jsou ustanovováni po ukončení středních a vysokých vojenských škol, jak stanoví předpis.

Přechod z teorie do praxe, z vojenské školy do vojenské praxe, není pro mladé velitele, důstojníky a praporčíky jednoduchý. Ustanovením do funkce po ukončení vojenské školy přebírají velení jednotce a tím i plnou odpovědnost za přípravu a výchovu vojáků, za bojovou techniku, zbraně a ostatní materiál. To je významný specifický rys vojenského povolání. Proto v tomto složitém procesu adaptace na nové podmínky, provázeném vysokou osobní odpovědností za dosahované výsledky jednotky, je nezbytná bezprostřední a konkrétní pomoc starších, zkušenějších kádří. Ne náhodou je v práci, spojení s rozmisťováním kádří, zdůrazňována zásada správného spojování zkušeností starších s elánem mladých kádří.

V ustanovování vojáků z povolání do funkcí sleduje předpis vedle přirozené obměny kádří a plynulého růstu ve funkcích i zdravou stabilitu při současném prohlubování služebně právního postavení z hlediska zastávané funkce. Proto předpis taxativně stanoví podmínky a funkce, do nichž se vojáci z povolání ustanovují a taktéž i konkrétní případy, kdy mohou být ustanoveni z vyšších funkcí do nižších.

Systém práce s vojenskými kádry, zakotvený v novém předpise, sleduje rozmisťovat je tak, aby byla zabezpečena důsledná realizace vojenské politiky strany na všech stupních velení a současně aby bylo účelné a efektivně využito všech stránek jejich kvalifikace.

Významná úloha připadá aktivní účasti politických orgánů a stranických organizací jako jedné z nejdůležitějších podmínek plnění leninských principů práce s kádry, které naše strana právem považuje za to nejcněnější co naše socialistická společnost má.

Na ustanovení vojáků z povolání do funkcí a jejich přemisťování navazuje v předpisu stáť o jejich hodnocení. Pravi-

delné hodnocení je základní podmínkou správného rozmisťování a cílevědomé výchovy a vedení kádří. Zkušenosti ukazují, že systém hodnocení praporčíků, důstojníků a generálů se osvědčil. Od jeho zavedení v roce 1973 vzrostla úroveň hodnocení, což se kladně odráží v růstu kvalit vojáků z povolání a také v upevňování soudružských vztahů mezi vojáky navzájem a i mezi nadřízenými a podřízenými.

Objektivnost a úplnost hodnocení, které vyjadřuje politické a pracovní kvality důstojníka, jeho silné i slabé stránky, je dosahovaná především tím, že hodnocení sestavuje přímý náčelník a bere přitom v úvahu názory politického orgánu a stranické organizace, svých zástupců a náčelníka orgánu pro kádřovou a personální práci. Správnou úlohu sehraává i kontrola závěrů komplexního hodnocení, která byla v souladu s usnesením předsednictva ÚV KSČ poprvé na sklonku uplynulého roku. Tento systém hodnocení umožňuje důsledně aplikovat toto usnesení do podmínek naší armády a prodloužit interval mezi jednotlivými komplexními hodnoceními na pět let.

Velká pozornost je v novém předpise věnována základním právním nárokům vojáků z povolání a vojáků v další službě, které jim vyplývají zejména z branného zákona, zákona o některých služebních poměrech vojáků ale i dalších zákonů a obdobných norem. Kromě nároku vojáků na dovolenou zakotvuje předpis nároky na peněžní a naturální náležitosti, možnost poskytnutí preventivní rehabilitace, léčebné péče nebo nemocničního a lázeňského léčení. Předpis dále upřesňuje otázky srovnatelnosti civilního a vojenského vzdělání, zabezpečování bytů vojákům z povolání v místě jejich služebního zařazení, zakotvuje nároky vojáků z povolání při skončení poměru a další. Tím předpis dává souhrnný přehled práv a nároků praporčíků, důstojníků a generálů v činné službě.

Samostatná část nového předpisu podrobně pojednává o tom, kdy se propustí a kdy lze propustit vojáka z povolání ze služebního poměru v souladu s § 26 zákona o některých služebních poměrech vojáků. Stejně tak je v dalších částech předpisu rozveden průběh vojenské služby vojáků přijatých do další služby a průběh vojenské služby praporčíků, důstojníků a generálů v záloze a ve výslužbě. V jedné z příloh předpisu jsou pak uvedeny zvláštnosti průběhu služby vojáků z povolání a vojáků přijatých do další služby — těchto žen a matek vyplývajících z aplikace zákoníku práce.

Nový předpis Ustanovení o průběhu vojenské služby praporčíků, důstojníků a generálů Československé lidové armády je významnou právní normou a jeho důsledné uvádění do života velitelského sboru je závažnou událostí. Koncentruje dlouholeté zkušenosti velitelů a náčelníků z kádrové práce s vojáky z povolání, v další službě i s vojáky v záloze. Vychází z požadavků, kladených v současné době na vojenské kádry a zároveň přihlíží k perspektivním potřebám výstavby velitelského sboru moderní socialistické armády, jejíž je páteří.

Rozpracovává a konkretizuje obsah ustanovení zákonů, které přijalo Federální shromáždění v červnu 1978, do podmínek ČSLA a stanoví postup velitelů a náčelníků v kádrové práci s velitelským sborem.

V souladu s vojenskopolitickou linií XV. sjezdu strany a v duchu usnesení předsednictva ÚV KSČ z 6. 11. 1970 „Ke kádrové a personální práci“ vyjadřuje požadavky na vojenské kádry v etapě budování rozvinuté socialistické společnosti, nároky a požadavky na činnost velitelů a náčelníků s působností v kádrové práci.

Svým komplexním pojetím je nový předpis významným dokumentem pro všechny kategorie velitelského sboru. Jako právní norma, na jejímž základě se řídí průběh služby, má zvláštní význam pro vojáky z povolání a pro vojáky v další službě. Tím, že důsledně respektuje práva a povinnosti, které vyplývají z norem vyšší právní síly, prohlubuje předpis služební a sociální jistoty vojáků. Všem praporčíkům, důstojníkům a generálům vytváří potřebné perspektivy služby a záruky, že odpovědná, poctivá a obětavá služba bude spravedlivě oceněna, a to jak v samotném průběhu vojenské služby, tak po propuštění ze služebního poměru. Mladým kádram, praporčíkům a důstojníkům navíc dává nebyvalé možnosti rozvoje schopností a

tvůrčího elánu. Celým předpisem proto prolíná zásada: čím delší a odpovědnější je služba v armádě, tím větší a všestrannější je zabezpečení vojáka z povolání.

Komplexní pojetí problematiky průběhu služby vojenských kádru objektivně vyžaduje i jeho komplexní chápání ze strany všech vojáků z povolání a v další službě. Proto nelze vytrhávat jednotlivá ustanovení z kontextu širších ani navazujících souvislostí, tím méně ztrácet ze zřetele prioritu zájmů společnosti a armády. Stejně tak nemůže být uplatňován např. nárok, aniž by byly splněny ze strany vojáků podmínky tohoto nároku.

Dosavadní zkušenosti z realizace nového předpisu nelze zatím pro krátkost doby zobecňovat. To, že samotní vojáci z povolání všeobecně příznivě přijali nový průběh služby, svědčí o tom, že velitelé a náčelníci, politické orgány i stranické organizace v přípravném období sehrály očekávanou úlohu. Současně svědčí o politické vyspělosti našich vojenských kádru. Přesto nelze přehlédnout některé dílčí nedostatky, které plynou převážně z dosud neúplného zvládnutí předpisu nebo z rozdílné interpretace jeho některých ustanovení.

Proto je nejbližším úkolem všech příslušníků velitelského sboru hluboce zvládnout obsah předpisu, který svou šíří je velmi náročný. Úkolem velitelů, kteří mají působnost v kádrové práci, je nový předpis důsledně uplatňovat v každodenní práci s vojenskými kádrami a k tomu dále vytvářet všechny potřebné předpoklady, s přihlédnutím ke konkrétním podmínkám u jednotky, útvaru či štábu. Vzájemná spjitost uplatňování nového předpisu s citlivým řešením problémů kádru, které každodenně přináší, je zárukou, že nový průběh služby praporčíků, důstojníků a generálů splní dobře očekávané poslání.